

Η ΦΩΤΕΙΝΗ
Του Κωνσταντίνου Γεωργουλίδη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΑΦΗΓΗΤΗΣ
- B) ΜΑΡΙΑ
- Γ) ΦΩΤΕΙΝΗ
- Δ) ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Απόλυτο σκοτάδι. Τα φώτα ανάβουν προοδευτικά και εστιάζουν στον αφηγητή που βρίσκεται στο κέντρο της σκηνής. Φωτίζεται μόνο ο αφηγητής, όχι όλη η σκηνή. Γύρω του υπάρχει σκοτάδι.

Τα ρούχα του αφηγητή είναι λιτά και λευκά. Ο ίδιος στέκεται ευθυτενής και ακίνητος. Μιλάει αργά και καθαρά. Απευθύνεται στους θεατές.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

Τα παιδιά. Το μέλλον μας. Η ελπίδα μας. Αγνές ψυχές, άφθαρτες. Παιδιά διαφορετικής **(έμφαση)** ηλικίας, διαφορετικού **(έμφαση)** φύλου, διαφορετικής φυλής. Παιδιά που μιλούν άλλη **(έμφαση)** γλώσσα και έχουν άλλη **(έμφαση)** θρησκεία. Με αλλιώτικη εμφάνιση. Μιας άλλης κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης **(σύντομη παύση)** Αλλά και παιδιά ιδιαίτερων αναγκών και ικανοτήτων. Που αντιμετωπίζονται ανόμοια. Που απομονώνονται από την κοινωνία. Που είναι αποδέκτες διακρίσεων λόγω της αναπηρίας τους. Τα παιδιά αυτά δεν υπολείπονται σε τίποτα των άλλων παιδιών. Αντιθέτως, είναι παιδιά που έχουν δικαίωμα σε ίσες ευκαιρίες και αποζητούν την κοινωνική ένταξη και την ανθρώπινη επαφή. Είναι παιδιά έξυπνα, παιδιά ικανά. Είναι παιδιά **(γλυκύτητα στη φωνή)**. Κι έχουν δικαίωμα να διατηρούν την ψυχική τους υγεία και ευημερία. Κυρίως, όμως, έχουν δικαίωμα στην ευτυχία. Είτε ζουν εδώ, στην ίδια χώρα, είτε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, σε άλλη ήπειρο, όλα τα παιδιά έχουν μια μεγάλη **(τράβηγμα του “α”)** καρδιά και μια ζεστή αγκαλιά που τους χωράει όλους. Μικρούς και μεγάλους.

Σταδιακό σκοτεινιάσμα επί σκηνής. Ο αφηγητής παύει να φαίνεται. Απόλυτο σκοτάδι. Ο αφηγητής αποχωρεί αθόρυβα από τη σκηνή. (μετά από λίγο) Φωτισμός της της σκηνής προοδευτικά. Απόλυτη φωτεινότητα.

Πρώι. Στον κάτω όροφο ενός διώροφου σχολείου.

Στη μέση του μακρύ διαδρόμου βρίσκεται η βιβλιοθήκη του σχολείου. Ακριβώς αριστερά της το γραφείο του διευθυντή. Το γράφει η ταμπέλα πάνω στην πόρτα. Η πόρτα του γραφείου του διευθυντή είναι κλειστή. Στα δεξιά της βιβλιοθήκης και πιο μπροστά από αυτήν υπάρχει μια πλατιά, τσιμεντένια σκάλα που συνδέει

τις σχολικές αίθουσες του επάνω ορόφου με αυτές του κάτω. Το τελείωμα των σκάλας οδηγεί απευθείας έξω, στη μεγάλη αυλή του σχολείου. Το σχολείο είναι ένα παλιό και επιβλητικό κτίριο. Μεγαλοπρεπές. Οι τοίχοι του σχολείου είναι χρώματος γκρι.

ΜΑΡΙΑ:(Κατεβαίνει μόνη τις σκάλες. Φοράει ένα γκρι παντελόνι, άσπρο πουκάμισο και μαύρα παπούτσια με λίγο τακούνι. Είναι σοβαρή. Κρατάει στα χέρια της ένα βιβλίο Ελληνικών και σημειώσεις. Περπατάει αγέρωχα και κατευθύνεται προς τη βιβλιοθήκη του σχολείου.

Η βιβλιοθήκη είναι ένα μικρό, γαλάζιο δωμάτιο. Στον χώρο της βιβλιοθήκης: αριστερά υπάρχει ένα έπιπλο γεμάτο με τακτοποιημένα βιβλία που καλύπτει όλο τον τοίχο απ' άκρη σ' άκρη. Δεξιά υπάρχει ένας μικρός, πράσινος καναπές. Διακρίνονται δύο γυναικείες φιγούρες να κάθονται σε αυτόν. Μία ενήλικη κι ένα παιδί. Είναι και οι δύο σκυμμένες πάνω από ένα βιβλίο κι έχουν σχεδόν “κολλήσει” τα κεφάλια τους. Δείχνουν να είναι απορροφημένες.)

ΜΑΡΙΑ:

Ωπ! Φωτεινούλα, τι κάνεις εσύ εδώ; Δεν είσαι στο μάθημα;

Κοιτάει προς το μέρος του κοριτσιού και χαμογελάει. Το κορίτσι είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένο για την ηλικία του. Έχει πιασμένα κάτω κοτσίδα τα καστανόμαυρα μαλλιά της και φοράει ένα χοντρό, σκούρο μπλε μπουφάν με ροζ καρδούλες. Τα δόντια της είναι αραιά.

ΦΩΤΕΙΝΗ:(Πετάγεται από τον καναπέ)

Κυρία Μαρία! (με ενθουσιασμό)

Κοιτάει τη Μαρία στα μάτια και τρέχει να την αγκαλιάσει. Την αγκαλιάζει άγαρμπα, με όλη της τη δύναμη.

ΜΑΡΙΑ:

Ήρεμα Φωτεινούλα, ήρεμα. (καλοπροαίρετα) Θα με ρίξεις κάτω!

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Κυρία Μαρία, βιβλία, πολλά βιβλία! (σηκώνει τα χέρια προς τα πάνω σχηματίζοντας ένα V. Τα μάτια της λάμπουν)

ΜΑΡΙΑ:

Ήσασταν εδώ όλη αυτήν την ώρα με την κυρία Αλεξάνδρα;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ναι! Κυρία Αλεξάνδρα!

Κοιτάει προς το μέρος της κυρίας Αλεξάνδρας και κάθεται ξανά δίπλα της. Η Αλεξάνδρα είναι μέσης ηλικίας. Είναι ψηλή και ξανθιά. Έχει τα μαλλιά της πιασμένα με ένα λαστιχάκι. Φοράει μια μαύρη φόρμα από κάτω, ροζ μπλούζα με άσπρα κουμπιά από πάνω και αθλητικά, άσπρα παπούτσια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Καλημέρα, Μαρία! Ναι, εδώ ήμασταν. Διαβάζαμε.

Μπροστά από τον μικρό καναπέ όπου κάθονται υπάρχει ένα χαμηλό, μακρύ, καφέ τραπέζι με δύο βιβλία επάνω.

Έτσι κάνουμε κάποιες φορές με τη Φωτεινή. Αντί να παρακολουθήσουμε το μάθημα, ερχόμαστε εδώ και διαβάζουμε τα δικά μας.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Τα δικά μας. Κοίτα! Ο Ανδρούτσος. Ο Κολοκοτρώνης. Η Μπουμπουλίνα. Ζήτω η Ελληνική Επανάσταση! **(δείχνει με το δάχτυλο τα πορτρέτα των ηρώων στο ανοιχτό βιβλίο-εγκυκλοπαίδεια που βρίσκεται στο καφέ τραπέζι)**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Της αρέσει της Φωτεινής η Ιστορία. Είναι το αγαπημένο της μάθημα.

ΜΑΡΙΑ:

Αλήθεια;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Δυνατοί, γενναίοι! Άντρες και γυναίκες. Πόλεμος. Όλοι μαζί, ένα. Ζήτω η Ελλάδα! **(σηκώνεται απότομα από τον καναπέ και υψώνει το δεξί της χέρι με κλεισμένα σφιχτά τα δάχτυλα)**

ΜΑΡΙΑ:

Βέβαια, μαζί και ενωμένοι. Όλοι μια γροθιά ενάντια στην απειλή, το κακό και το άδικο. Υπερασπιζόμαστε και παλεύουμε για τα δικαιώματά μας. **(μικρή παύση)** Τη ζωή μας πρέπει να τη ζούμε περήφανα. Τι λες κι εσύ κυρία Αλεξάνδρα;

(κοιτάει προς το μέρος της Αλεξάνδρας. Η Αλεξάνδρα σκουπίζει με ένα χαρτομάντηλο τα σάλια γύρω από το ανοιχτό στόμα της Φωτεινής.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Πολύ σωστά. Παλεύουμε, προσπαθούμε και κερδίζουμε. Πάντα -μα πάντα- ύστερα από κάθε αγώνα βγαίνουμε κερδισμένοι. Έτσι, Φωτεινούλα;

(η Φωτεινή ακούει αυτά που λένε η Μαρία και η Αλεξάνδρα. Έχει γείρει ελαφρά το κεφάλι της στο πλάι και κοιτάζει λοξά.)

ΜΑΡΙΑ:

Μιας και μιλάμε για... **(δεν προλαβαίνει να τελειώσει την πρότασή της)**

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Κυρία Μαρία! Σημαία! Ελλάδα! **(διακόπτει τη συζήτηση και δείχνει την ελληνική σημαία στη σελίδα του βιβλίου) Μπλε, άσπρο!**

ΜΑΡΙΑ: **(Στέκεται όρθια, πάνω από τη Φωτεινή και την Αλεξάνδρα. Κοιτάει τη σημαία που της δείχνει η Φωτεινή.)**

Ακριβώς! Η σημαία της Ελλάδας είναι μπλε και άσπρη. Μπλε για τον ουρανό και τη θάλασσα, άσπρο για τα σύννεφα και τα κύματα.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Μπλε ουρανός, άσπρα κύματα!

ΜΑΡΙΑ:

Ναι! Πέντε μπλε λωρίδες **(δείχνει με το δάχτυλο τις μπλε λωρίδες)**. Τέσσερις άσπρες λωρίδες **(δείχνει με το δάχτυλο τις άσπρες λωρίδες)**.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, έξι, επτά, οχτώ, εννιά **(δείχνει με τα δάχτυλα και μετράει)**. Εννιά.

ΜΑΡΙΑ:

Εννιά λωρίδες.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Εννιά λωρίδες.

ΜΑΡΙΑ:

Και ένας λευκός σταυρός **(δείχνει τον λευκό σταυρό στη σημαία)**.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Λευκός σταυρός.

ΜΑΡΙΑ:

Εξαιρετικά, Φωτεινή!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Μπράβο, Φωτεινή! Για να δω κι εγώ...**(συνοψίζοντας)** Ένας λευκός σταυρός **(παύση)** Εννέα οριζόντιες λωρίδες: πέντε μπλε και τέσσερις άσπρες. Τα χρώματα του ελληνικού ουρανού και της θάλασσας.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ελευθερία ή Θάνατος! **(σηκώνεται με πάθος από τον καναπέ)** Ελευθερία ή Θάνατος! **(σηκώνει απότομα το δεξί της χέρι)**

Κάθεται ξανά στον καναπέ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Βέβαια, εννέα λωρίδες, εννέα συλλαβές. Ε-λευ-θε-ρί-α ή Θά-να-τος (συλλαβίζει μία μία τις λέξεις, τονίζοντας έντονα και προφέροντας καθαρά την κάθε συλλαβή)

ΜΑΡΙΑ:

Σπουδαίο πράγμα η ελευθερία. Αναφαίρετο δικαίωμα κάθε λαού και ανθρώπου. Ο καθένας ανήκει στον εαυτό του, δεν είναι δούλος κανενός. Δεν περιοριζόμαστε σε εξαναγκασμούς. Είμαστε όλοι μέλη μιας μεγάλης οικογένειας, μιας κοινωνίας, με ίσες ευκαιρίες και δυνατότητες. Έχουμε όλοι τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις.

ΦΩΤΕΙΝΗ:(Κοιτάζοντας ευθεία με βλέμμα αποφασιστικό και προσηλωμένο)

Δικαιώματα! Ελευθερία! (δυνατά)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Ναι, Φωτεινή μου. Ελευθερία. Ύψιστο αγαθό. Υπερασπιζόμαστε τις απόψεις μας. Τις ιδέες μας. Τις αξίες μας. Γιατί όλοι μας αξίζουμε.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Αξίζουμε!

ΜΑΡΙΑ:

Είμαστε περήφανοι για τον εαυτό μας.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Περήφανοι!

ΜΑΡΙΑ:

Δε φοβόμαστε.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Δε φοβόμαστε!

ΜΑΡΙΑ:

Λέμε όχι (έμφαση) στην ημιμάθεια. Όχι στην παραπληροφόρηση. Όχι στις προκαταλήψεις.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Όχι!

ΜΑΡΙΑ:

Όχι στα κοινωνικά στερεότυπα.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Όχι!

ΜΑΡΙΑ:

Όχι στον κοινωνικό αποκλεισμό. Την απομόνωση. Τον παραγκωνισμό.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Όχι!

ΜΑΡΙΑ:

Όχι στις διακρίσεις.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Δια-κρί-σεις (συλλαβίζει αργά, δυνατά και καθαρά τη λέξη). Όχι!

ΜΑΡΙΑ:

Ναι στην ίση μεταχείριση.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ναι!

ΜΑΡΙΑ:

Ναι στις ίσες ευκαιρίες.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ναι!

ΜΑΡΙΑ:

Ναι στην ψυχική υγεία.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ναι!

ΜΑΡΙΑ:

Ναι στην ευτυχία. (παύση)

Φωτεινή μου Φωτεινή (κοιτάει με βλέμμα διαπεραστικό τη Φωτεινή)

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ευ-τυ-χί-α (συλλαβίζει αργά, δυνατά και καθαρά τη λέξη) Ναι!

Χαμογέλαει, κλείνει τα μάτια και γέρνει αργά το κεφάλι της προς τα πίσω. Το ακουμπάει στο καναπεδάκι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Φωτεινούλα, μήπως πείνασες; Θέλεις να φας κάτι;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Σάντουιτς! Με γαλοπούλα και κασέρι!

Ανοίγει τα μάτια, ανασηκώνει το κεφάλι, πετάγεται απότομα και τρέχει προς τη μεγάλη, μαύρη τσάντα της Αλεξάνδρας που βρίσκεται κάτω στο πάτωμα, απέναντι, μπροστά από το έπιπλο της βιβλιοθήκης. Προσπαθεί να ανοίξει το φερμουάρ της τσάντας. Την ανοίγει και ψαχουλεύει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Φωτεινή **(κοφτά και αυστηρά)**, τι έχουμε πει; Δεν ψάχνουμε στις τσάντες των άλλων. Είναι προσωπικά αντικείμενα. Κάτσε κάτω, σε παρακαλώ, θα σου το φέρω εγώ.

Την πιάνει από το χέρι και τη βάζει να καθίσει στον καναπέ. Βγάζει από την τσάντα της ένα σάντουιτς τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο. Το ξετυλίγει. Το κρατάει στο ένα της χέρι, κόβει με το άλλο μια μπουκιά, κάθεται δίπλα στη Φωτεινή και της δίνει να φάει.

ΜΑΡΙΑ:

Δεν τρώει μόνη της;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Φυσικά και τρώει, αλλά τώρα της δίνω εγώ για να μην το ρίξει. Ξέρεις πόσο τρώει; Ούου... **(μακρόσυρτα, με ικανοποίηση)** Παλιά, εκτός από το δικό της, έτρωγε και το δικό μου σάντουιτς και μετά εγώ έμενα νηστική μέχρι το μεσημέρι. Τώρα ξέρω, κάνω δύο: ένα για εμένα, ένα γι' αυτήν.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Το σάντουιτς της Αλεξάνδρας, πιο νόστιμο (σκύβει προς το μέρος της Αλεξάνδρας για να φάει μια μπουκιά).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Το ξένο είναι πάντα πιο γλυκό. **(χαμογελάει)**

ΜΑΡΙΑ:

Σίγουρα, το διαφορετικό είναι πάντα πιο νόστιμο. Ιδιαίτερο.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ναι. Διαφορετικό. Νόστιμο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Άντε, τρώγε γρήγορα, σε λίγο θα χτυπήσει το κουδούνι. **(σκουπίζει με το χαρτομάντηλο το στόμα της Φωτεινής που είναι γεμάτο ψίχουλα)** Έλα, πιες και λίγο νεράκι. **(βγάζει από την τσάντα της ένα σφραγισμένο μπουκάλι με νερό και της δίνει να πει. Της σκουπίζει το στόμα με το χαρτομάντηλο)**

ΦΩΤΕΙΝΗ: (ξαφνικά)

Βοήθεια! Καραγκιόζης! Θέλω τον Καραγκιόζη! **(κοιτάζει τη Μαρία)**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Στο σπίτι τώρα Καραγκιόζη. Δεν έχει εδώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Βοήθεια! Καραγκιόζης! (επίμονα)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Όταν ήταν μικρή (κοιτάζει τη Μαρία, που έχει καθίσει παραδίπλα σε μια καρέκλα) και δεν μπορούσε να μιλήσει, της έβαζαν οι γονείς της να βλέπει Θέατρο Σκιών. Από εκεί έμαθε τις πρώτες της λέξεις.

ΜΑΡΙΑ:

Κι εμένα μου αρέσει ο Καραγκιόζης, Φωτεινή. (κοιτάζει τη Φωτεινή)

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Θέλω τον Καραγκιόζη!

Ξαπλώνει μπρούμυτα στο πάτωμα, φωνάζει και χτυπιέται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (προσπαθώντας να τη σηκώσει από το πάτωμα) Βρε Φωτεινή, πού να τον βρω τον Καραγκιόζη; Σήκω επάνω!

Η Φωτεινή επιμένει να κυλιέται κάτω στο πάτωμα. Κλαίει και οδύρεται.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Καραγκιόζης!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Φωτεινή σήκω, αλλιώς θα πάρω τηλέφωνο τη μαμά (αποφασιστικά, σχεδόν απειλητικά).

Η Φωτεινή σκέφτεται τα λόγια της Αλεξάνδρας. Αρχίζει να ηρεμεί. Γυρίζει ανάσκελα. Κάθεται στο πάτωμα με τα γόνατά της λυγισμένα. Η Αλεξάνδρα τής σκουπίζει τα δάκρυα με ένα χαρτομάντηλο που έχει στην τσέπη της. Με ένα άλλο, σκουπίζει τη μύτη της Φωτεινής που “τρέχει”.

ΦΩΤΕΙΝΗ:(υποχωρητικά)

Καραγκιόζης. Μαμά.

ΜΑΡΙΑ:

Είμαι σίγουρη ότι η μαμά σου είναι η καλύτερη μαμά του κόσμου, ε Φωτεινή; (Πλησιάζει τη Φωτεινή, σκύβει και της χαϊδεύει τρυφερά το κεφάλι)

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Μαμά μου, θέλω τη μαμά μου. (με βλέμμα στο κενό, σχεδόν ανέκφραστο)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Το μεσημέρι θα δεις τη μαμά σου, Φωτεινούλα. **(Φιλάει τη Φωτεινή στο κεφάλι)**

ΜΑΡΙΑ:

Φωτεινή, έλα να μου δείξεις το άλλο βιβλίο που διαβάζατε με την κυρία Αλεξάνδρα όταν μπήκα μέσα.

ΦΩΤΕΙΝΗ:(Σηκώνεται από το πάτωμα και κατευθύνεται προς το τραπεζάκι. Στέκεται όρθια. Δίπλα από το βιβλίο με τον Ανδρούτσο, τον Κολοκοτρώνη και τη Μπουμπουλίνα είναι ανοιχτό ένα ακόμη βιβλίο.)

Η «Έναστρη Νύχτα» του Βαν Γκογκ! (δείχνει στη Μαρία τον πίνακα που βρίσκεται στη δεξιά σελίδα του λευκώματος)

ΜΑΡΙΑ:

Ναι, είναι η « Έναστρη Νύχτα»! Τι σου αρέσει περισσότερο σε αυτόν τον πίνακα, Φωτεινή;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Το φεγγάρι! Τα αστέρια! **(τα μάτια της λάμπουν)**

ΜΑΡΙΑ:

Και ποιο αστέρι, από αυτά τα έντεκα, είσαι εσύ Φωτεινή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Το πιο φωτεινό!

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Το πιο φωτεινό! **(Χαμογελάει διάπλατα. Σκέφτεται για μια στιγμή. Πηγαίνει προς το έπιπλο της βιβλιοθήκης. Κοντοστέκεται και κοιτάζει επίμονα σε ένα σημείο.)**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Τι ψάχνεις, Φωτεινούλα;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Ένα βιβλίο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ:

Ποιο βιβλίο;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Αυτό το βιβλίο. **(Τραβάει και παίρνει ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη. Δείχνει το εξώφυλλο στην Αλεξάνδρα και τη Μαρία. Αφήνει το βιβλίο στο τραπεζάκι. Προχωρά χοροπηδώντας σε όλο το δωμάτιο και αρχίζει να τραγουδά:**

Αν όλα τα παιδιά της γης
πιάναν γερά τα χέρια
κορίτσια, αγόρια στη σειρά
και στήνανε χορό
ο κύκλος θα γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη Γη μας

θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Τραβάει τα χέρια της Αλεξάνδρας και τα πιάνει. Σχηματίζουν κύκλο. Παρακινεί την Αλεξάνδρα να χορέψουν μαζί. Συνεχίζει να τραγουδά, μαζί με την Αλεξάνδρα.

Αν όλα τα παιδιά της γης
φωνάζαν τους μεγάλους
κι αφήναν τα γραφεία τους
και μπαίνουν στον χορό
ο κύκλος θα γινότανε
ακόμα πιο μεγάλος
και δυο φορές τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Αφήνει το αριστερό χέρι της Αλεξάνδρας. Πιάνει το αριστερό χέρι της Μαρίας και την τραβάει για να χορέψουν όλοι μαζί. Τραγουδούν και χορεύουν χαρούμενα και οι τρεις, σχηματίζοντας έναν κύκλο.

Θα 'ρχόνταν τότε τα πουλιά
θα 'ρχόνταν τα λουλούδια
θα 'ρχότανε κι η άνοιξη
να μπει μες στον χορό
κι ο κύκλος θα γινότανε ακόμα πιο μεγάλος
και τρεις φορές τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Σταδιακό σκοτεινιάσμα της σκηνής. Εστίαση και φωτισμός μόνο στις τρεις γυναικείες φιγούρες που είναι πλέον ακίνητες. (μικρή παύση) Τα φώτα ανάβουν και η σκηνή φωτίζεται ολόκληρη. Αφιξη του αφηγητή.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

Περπατάει σταθερά προς το κέντρο της σκηνής, μπαίνει μπροστά από τους τρεις ήρωες, που είναι ακόμα ακίνητοι, και σταματάει. Απευθύνεται στους θεατές με καθάρια φωνή και βλέμμα.

Ο Γιάννης Ρίτσος έγραψε αυτό το ποίημα για τα παιδιά, αλλά απευθύνεται παράλληλα και στους μεγάλους. Που ξεχάσανε (**έμφαση**) πώς είναι να είσαι παιδί. Που ξεχάσανε και χάσανε (**έμφαση**) την ουσία των πραγμάτων. Που έχασαν την ελευθερία τους από την προπαγάνδα, τα επιβαλλόμενα πρότυπα, τα δόγματα, τις προλήψεις και τις προκαταλήψεις. Που κατηγοριοποιούν τους ανθρώπους με βάση την ηλικία, το χρώμα, το φύλο, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την περιουσία και την κοινωνική καταγωγή τους.

Που κρίνουν **(έμφαση και καθαρή άρθρωση) (σύντομη παύση)** και διακρίνουν **(έμφαση και καθαρή άρθρωση)(σύντομη παύση)** και κατακρίνουν **(έμφαση και καθαρή άρθρωση)** τη διαφορετικότητα, την ιδιαιτερότητα και τη μοναδικότητα. **(παύση)** Είναι ωραίο να είσαι ξεχωριστός **(μειδιάμα)**. Αυτή η ποικιλομορφία και η πολυφωνία είναι το αλατοπίπερο της ζωής, που της δίνει γεύση και την κάνει ενδιαφέρουσα. Όλοι είμαστε τόσο διαφορετικοί, μα και τόσο όμορφοι ταυτόχρονα. **(σύντομη παύση)**

Ας πιάσουμε, λοιπόν, όλοι μαζί γερά τα χέρια **(έκταση χεριών)**, να κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο. **(χαμόγελο, γλυκύτητα)** Ας ακούσουμε τις φωνές των παιδιών και ας παίξουμε μαζί τους. **(ύψωση φωνής)** Ας μπούμε όλοι στο γαϊτανάκι κι ας μεγαλώσουμε κι άλλο τον κύκλο της αγάπης, της ελευθερίας και της συναδέλφωσης. Γιατί η Γη ανήκει σε όλους. **(κατέβασμα χεριών)** **(χαμήλωμα φωνής)** Γιατί η ευτυχία **(έμφαση)** ανήκει σε όλους **(εξασθένηση φωνής)**. **Απόλυτο φως.**

ΤΕΛΟΣ